

“לא תירא מהם, זכור תזכור את ה' אלוֹקֶיךָ” (דברים ז, יח)

[פרשת עקב, שנת תשס"ח – נכתב ע"י הרב משה צוריאלי.
הבהרה: בהסכמת הרב, השיחה נערכה ע"י תלמידו, אך טרם הגיחה]

כל חי-האדם רצופים נסיונות.

כך כותב רמח"ל – “ונמצא שהוא [האדם] מושם באמת בתוך המלחמה החזקה. **כי כל עניני העולם, בין טוב ובין לָרָע, הם נסיונות לאדם.** העוני מצד אחד, והעושר מצד אחר וכו'. השלוח מצד אחד והיסורין מצד אחר. עד שנמצאת המלחמה אליו פנים ואחור. ואם יהיה לבן חיל וינצח המלחמה מן הצדדים, הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה לידבק בבוראו, ויצא מן הפרוזדור [עולם הזה] ויכנס בטרקלין לאור באור החיים”. (“מסילת ישרים”, פרק א).
וכך סיים אותו הפרק: “ונמצאנו למדים כי עיקר מציאות האדם בעולם הזה הוא רק לקיים מצוות, ולעבוד [את בוראו] ולעמוד בנסיון”.

מה עיקר הנסיון של עם-ישראל בארצו, לעת הזאת?

הנסיון הוא, אם מאמינים אנו בלב שלם שאנו מקיימים מצוות ה' בישיבתנו כאן; ואם מאמינים אנו שה' יושיע בידינו שנוכל להמשיך לגור כאן.

המלחמה שלנו פנים ואחור היא – ראשית נגד הערבים העוינים, המאיימים עלינו ברצח וכליה, ושולחים טרוריסטים ומתאבדים כדי להרוג כמה שאפשר יותר יהודים. ולעומת זאת יש לנו מלחמה רוחנית נגד התבוסתנים, נגד הבלתי מאמינים בה' ובתורתו, נגד אלו ה"ישראליים" הסבורים שהערבים הם הבעלים החוקיים בארצנו ושאו בני-ישראל פלשו לארצם שלא בצדק ושלא ביושר.

“הודות” לכך יש לנו 3 מוקדים של פעילות אינטנסיבית ביחסי חוץ של ממשלת ישראל.

- א. “מפת הדרכים” כדי למסור לאש"ף את חלק הלב של א"י, יש"ע וכן מזרח העיר ירושלים,
- ב. לפתוח בשיחות עם חמא"ס לשמור על “סטטוס קוו” שאנו לא נמשיך ב”חיסולים” ופעולות צה"ל, והם יחדלו או לכל הפחות יצמצמו היריות בקסאמי"ס על שדרות ועוד ישובים במערב הנגב. וכך ויתרנו ברצון על חלק הדרומי של ארצנו. כלול בזה יחס של אי התערבות בבנייה בלתי חוקית של אוכלוסיות ערבים בנגב ובגליל, שיתפשטו ויתרחבו ויתבססו ככל מאוייהם.
- ג. לפתוח בשיחות גישור עם הרודן מסוריה, כדי להעניק לו את רמת הגולן (ולעקור משם רבבות יהודים) למרות שיש בזה סיכון ממשי ביותר לבטחונם של היהודים בטבריה ובקעת בית שאן, כי הם למעלה ואנו למטה. וכל ילד בן עשר מבין הסיכונים המלחמתיים של מצב כזה לאוכלוסיה הנמצאת לרגלי ההר.

וכל הזמן משרתים אנשי תקשורת שלנו לתבוסתנים, ומחדירים לנו מסר של שקר: “כבר נסינו את הכל, ואין עצה אלא לוותר להם, ולקוות שהכוחות השפויים שבין הערבים יעלו לשלטון, וירסנו את האלמנטים הפראיים שלהם”. וכפי האוירה הציבורית שנוצרה בארץ, אם היהודים הנהרגים הם במספר מצומצם, רק כעשרה לכל שנה [נניח], זה סבל סביר ואין לצאת על זה למלחמה. “הרי אם נצא למלחמה”, מסבירים המלומדים שבין אנשי השכנוע, “ימותו חיילים במספר גדול מזה, ואיזה טעם והגיון יש לזה”? וכך העם בציון מדוכא בעצב, בייאוש, בתסכול, באפס אונים. כי החדירו לנו הפוליטיקאים שבשלטון כי אין לנו ברירה אחרת, אלא להשלים עם העוולה.

מה החסרון שלהם?

שאין לתבוסתנים אמונה בדברי הקב"ה. הרי על מצב כזה של כניסת עם ישראל לארץ ישראל, על מלחמה ועל קשיים, ועל מסירות נפש, וגם על מצבי לחץ, כבר הודיעה לנו התורה מראש!

מה כתוב בתחילת פרשתנו היום? (דברים ז, פסוקים יז-כג)

(ז) "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני, איכה אוכל להורישם? :
 (ח) לא תירא מהם זכור תזכור את אשר עשה ה' אלוהיך לפרעה ולכל מצרים :
 (ט) המסות הגדולות אשר ראו עיניך, והאותות והמופתים והיד החזקה והזרוע הנטויה אשר
 הוציאת ה' אלוהיך, כן יעשה ה' אלוהיך לכל העמים אשר אתה נרא מפניהם :
 (כא) לא תערוץ מפניהם פי ה' אלוהיך בקרבך אל גדול ונורא :
 (כג) ונתנם ה' אלוהיך לפניך, והמם מהומה גדולה עד הישמדם".
 [הערת התלמיד. הביטוי החוזר "ה' אלהיך" 5 פעמים בפסוקי התשובה, מלמדות על כך שבה צריך להיות כל בטחונינו!]

רבנו יונה ("שערי תשובה", ח"ג פסקא לב) הביא פסוקים הנ"ל בחשבונו של המצוות שנצטוונו בהן, והוסיף פסוק "כי תצא למלחמה על אויביך וראית סוס ורכב עם רב ממך, לא תירא מהם" (דברים כ, א) הוזהרנו בזה שאם נרא האדם כי צרה קרובה, תהיה ישועת ה' בלבבו ויבטח עליה, כענין שנאמר "אך קרוב ליראיו ישעו" (תהלים פה, ז) וכן כתוב 'מי את ותיראי, מאנוש [שהוא] ימות' (ישעיה נא, יב) עכ"ל.

הבדל יש בינינו לבין הציבור החילוני שבארצנו, שאנו מאמינים בכל מה שהתורה מלמדת, ובכל מה שהתורה מבטיחה, כי דבר-ה' הוא. אדם היודע שהקב"ה ברא את העולם, ושהוא כל יכול, והוא שליט בכל המעשים, איננו מפחד משום קרוץ-חומר, ומשום בן אנוש.

בעיה זו שבימינו היא אותה הבעיה של המרגלים שהיו בימי משה רבנו ודור המדבר. גם הם נבהלו "אפס כי עז העם!" וכלב התווכח איתם "אך בה' אל תמרוזו!". מה הוא המרד? מבאר רמב"ן (על במדבר יד, ט) כדלהלן – "כי יראתכם לחוזק-העם היושב בה, הוא מרד בהשם הנכבד. כי לא בכוחכם [שלכם] יצאתם ממצרים, [אלא] כי יד ה' עשתה עמכם להפליא. והוא הבטיח אתכם שיורישם מפניכם. אם כן תאמינו ותצליחו" עכ"ל.

מוזכר שוב בתהלים (קו, כז) מפני איזה טעם נכשלו. "וימאסו בארץ חמדה, לא האמינו לדברו". הסיבה למאיסה זו היא הכפירה בדבר ה'. כי לפי שכל פשוט, אם אנו מעט, והם רבים, וגם כל העולם (מערב ומזרח) נגד מדינת ישראל, הא כיצד נישרוד? יש רק עצה להיכנע. [חלילה] אבל לאלו שמאמינים בהקב"ה ובהבטחותיו, התמונה שונה לחלוטין. ממש להיפך. הקב"ה יכול להציל תולעת אחת על פסי הרכבת, גם כאשר רכבת עמוסה סחורות דוהרת על פסי הרכבת ומתקרבת לתולעת. פשוט עיקום אחד בפסים יכול להסיט גלגלי הרכבת הצידה, וכל הקרונות יפלו על צידיהם בקרקע הסמוך, ואותה תולעת תמשיך ליהנות מאור השמש. ועל זה עודד אותנו ה' "אל תיראי תולעת יעקב" (ישעיה מא). כך הפסוקים בנידון :

(יד) אל תיראי תולעת יעקב וכו' אני עזרתך נאם ה' וגואלך קדוש ישראל :
 (טו) הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות, תדוש הרים ותדוק וגבעות פמוץ תשים :
 (טז) תזרם ורוח תשאם וסערה תפיץ אותם, ואתה תגיל בה', בקדוש ישראל תתהלל :

אנו דבקים בה'. ארצנו היא המסוגלת לגרום לנו קירבת ה'. המצנה בפרשתנו אומרת, "**ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו**" (דברים יא, כב) – עלינו לקיים זאת במה שאנו יושבים כאן בבטחון גמור.

יש מקור נאמן לכך שהדבקות בה' נקנית בארץ הקודש.

- כך לשון ר' נתן (תלמיד מובהק לר' נחמן מברסלב) – "כי איי שם עיקר הדבקות בהקב"ה. ועל כן אמרו כל הדר בא"י כאילו יש לו אלוה". ("יליקוטי הלכות", או"ח ברכת הריח, הלכה ג פסקא ו).
- וכן כתב "כלי יקר" (תחילת פרשת לך לך) – "כי שם יגיע אל דבקות השכינה".
- וכן כתב ספר הכוזרי (חתימת הספר, דף רלד) – "הלב לא ידע, והכוונה לא תהיה כולה קודש לה' – כי אם במקום ההוא".
- וכן כתב מהר"י אברבנאל. (על אבות, חמישי, סוף פסקא "גלות באה לעולם", עמי שמד).

בזה מוסבר שאין לנו לזוז מכאן. ואין לנו להיות מושפעים במורך-לב מהכפרנות של התבוסתנים
בעמנו המחלישים את הציבור בדיבורי הסתה של ויתור על ארצנו.
אנו "מאמינים בני מאמינים"! (שבת צו.)